

- Còn may ở chỗ sư phụ biết cho đệ tử không có hành vi của kẻ lãng mạn.

Nhạc Bất Quần nghiêm nghị nói:

- Nếu người vào kỹ viện để giốn gái thật thì đã cắt cái đầu trên cổ người rồi, khi nào còn để người sống đến ngày nay.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng chứ không dám nói nhiều.

Về mặt Nhạc Bất Quần mỗi lúc một nghiêm khắc. Lát sau lão hỏi:

- Người đã biết rõ thiếu nữ kia là người trong Ma giáo sao không chém chết thị đi? Tuy bề ngoài tổ phụ thị có ơn cứu mạng người, nhưng đó chỉ là chuyện mua ơn chuộc nghĩa của bọn Ma giáo và để gây mâu thuẫn giữa Ngũ nhạc kiếm phái ta. Người không phải là thành ngọc sao còn chưa hiểu? Chuyện họ cứu mạng cho người thực ra bên trong ẩn giấu một vụ âm mưu rất lớn. Đến Lưu Chính Phong, một người tinh minh mẫn cán như vậy mà còn mắc bẫy để đến nỗi thân danh hủy diệt mà, nhà tan, người chết. Những thủ đoạn nham hiểm thâm độc của Ma giáo chính mắt người đã nhìn thấy. Thế mà chúng ta đi từ Hồ Nam về tới Hoa Sơn, dọc đường ta không nghe thấy người chê trách bọn Ma giáo một câu nào. Xung nhi! Ta nhận thấy sau khi họ cứu mạng cho người, người trở nên hồ đồ không phân biệt chính tà, không hiểu ngay gian là gì nữa. Vụ này có liên quan rất lớn đến chỗ yên thân lập mệnh cho người về sau, người chẳng thể hồ đồ được.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại bữa trước, lúc đêm khuya ở chốn hoang sơn, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hòa đàn hợp sáo, gã cho lời đồn Khúc Dương tâm địa thâm hiểm cố ý hãm hại Lưu Chính Phong là vô lý.

Nhạc Bất Quần thấy gã ra chiều do dự, hiển nhiên chưa tin chắc lời nói của mình, liền tiếp:

- Xung nhi! Vụ này quan hệ rất lớn đến sự hưng suy vinh nhục của phái Hoa Sơn mà cũng quan hệ cả đến sự yên nguy thành bại trong đời người nữa. Ta chỉ hỏi người một câu: Người thấy trong Ma giáo có ghét như kẻ thù và quyết tru diệt chẳng dung tha không?

Lệnh Hồ Xung không biết trả lời thế nào. Gã trân trân nhìn sư phụ đứng ngẩn người ra.

© HQD

HỘI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

SƯ HUYNH, SƯ MUỘI CHAN CHỨA THÂM TÌNH

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu trông trời chiều xám ngắt và nặng tuyết thì biết rằng trận mưa tuyết này kéo dài, bụng bảo dạ:

- Đường lên núi hiểm trở, nếu từ giờ đến chiều không ngớt mưa, đường đất trơn như mỡ đổ thì tiểu sư muội không nên đưa cơm cho ta nữa.

Nhưng gã ở vào tình trạng lên đỉnh núi sấm hối, chẳng có cách nào đưa tin xuống được, trong lòng bứt rứt vô cùng. Bây giờ gã lại mong sư phụ sư nương mình đã biết rõ chuyện này, ra lời cấm đoán Linh San. Gã lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội hàng ngày thay Lục sư đệ đem cơm cho ta, lẽ nào sư phụ cùng sư nương lại không biết? Có điều hai vị muốn làm ngơ mà thôi. Bữa nay nếu nàng lên núi, khinh công tâm thường như vậy mà sẩy chân lỡ bước thì có thể nguy đến tính mạng. Chắc sư nương chẳng khi nào để cho nàng đi.

Từ lúc hoàng hôn, chốc chốc gã lại ngó xuống. Trời đã gần tối, quả nhiên gã vẫn không thấy Nhạc Linh San trèo lên, mới thở phào một cái nhẹ nhõm như trút được mối lo âu rồi tự nhủ:

- Đến sáng mai nhất định Lục sư đệ sẽ đưa cơm lên cho mình chỉ cầu sư muội đừng có mạo hiểm.

Gã toan vào thạch động nằm ngủ thì đột nhiên trên con đường lên núi có tiếng bước chân lép bép rồi tiếng Nhạc Linh San la gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, gã hối hả chạy ra sườn núi. Trời vẫn xuống tuyết tới tấp như từng đám lông ngỗng phát phơ. Nhạc Linh San đang dò từng bước một, vừa đi vừa xoay trên đường trơn tuột lên đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung vì có sứ mạng ngăn trở không dám rời khỏi đỉnh núi bước xuống nửa bước. Gã đành vươn tay đón lấy Nhạc Linh San.

Khi tay trái Nhạc Linh San chạm được tới tay phải Lệnh Hồ Xung, gã liền nắm lấy nhấc bổng nàng lên đỉnh núi.

Dưới ánh mờ mờ, gã thấy nàng toàn thân đầy tuyết bao phủ, cả đầu tóc cũng trắng xóa. Trên trán nàng và mép tả sưng lên bằng quả trứng gà, máu tươi vẫn còn rơm rớm chảy ra. Gã kinh hãi hỏi:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội...

Nhạc Linh San miệng méo xệch đi như người sắp khóc. Nàng nói:

- Tiểu muội bị trượt chân té nhào, đánh rớt thùng cơm của đại sư ca xuống núi rồi. Bữa nay... đại sư ca phải nhịn đói.

Lệnh Hồ Xung vừa xúc động vừa thương cảm. Gã giơ tay áo lên khẽ chấm vào vết thương nàng mấy cái rồi nói:

- Đường lên núi trơn như vậy, tưởng sư muội chẳng nên trèo lên.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lo đại sư ca không có cơm ăn... hơn nữa tiểu sư muội muốn thấy mặt đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giả tử sư muội trượt chân té nhào xuống vực thẳm thì tiểu huynh còn mặt mũi nào trông thấy sư phụ cùng sư nương nữa?

Nhạc Linh San cười nói:

- Tiểu muội coi mặt biết là đại sư ca hoang mang lắm. Nhưng tiểu muội vẫn bình yên đây chứ có sao đâu? Chỉ đáng tiếc là chẳng được việc gì. Lúc lên gần tới bờ vực lại đánh rớt cả thùng cơm và hồ rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh chỉ cầu trời khẩn phạt cho sư muội bình yên. Dù tiểu huynh có phải nhịn ăn nhịn uống đến 10 ngày cũng chẳng hề gì.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội đi chừng nửa giờ thì đường đất trơn quá phải đề khí nhảy vọt lên mấy lần rồi chuyên qua 5,6 cành tùng. Lúc ấy tiểu muội thật cũng sợ rớt xuống khe núi.

Lệnh Hồ Xung năn nỉ:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội nghe lời tiểu huynh: từ này trở đi tiểu sư muội chớ có mạo hiểm như thế nữa. Nếu tiểu sư muội té nhào thì tiểu huynh cũng phải nhảy xuống theo.

Cặp mắt Nhạc Linh San lộ ra những tia sáng vui mừng vô hạn. Nàng nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca bất tất phải quá quan tâm như vậy? Tiểu muội đưa cơm mà lỡ chân té xuống là tự mình không cẩn thận, đại sư ca hà tất phải băn khoăn trong dạ?

Lệnh Hồ Xung từ từ lắc đầu nói:

- Không phải là chuyện băn khoăn. Nguyên việc đưa cơm là của Lục sư đệ. Giả tỷ gã có sơ ý té xuống vực sâu mất mạng thì tiểu huynh không đến nỗi phải nhảy xuống để chết theo gã.

Gã thùng thẳng nói tiếp:

- Tiểu huynh chỉ cần hết sức phụng dưỡng song thân y và chiếu cố cho người nhà y, chứ không phải nhân chuyện này chết theo bạn.

Nhạc Linh San khẽ hỏi:

- Thế ra tiểu muội mà chết thì đại sư ca cũng không muốn sống nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Tiểu sư muội! Đó không phải là vì sư muội đưa cơm cho tiểu huynh. Giả tỷ sư muội có đưa cơm cho người khác mà gặp nạn, tiểu huynh cũng không thể sống được.

Nhạc Linh San nắm chặt tay Lệnh Hồ Xung, tình thâm thiết kể sao cho xiết! Nàng khẽ gọi:

- Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung toan dang hai tay ra ôm nàng vào lòng nhưng lại không dám. Hai người bốn mắt nhìn nhau không nhúc nhích.

Trời vẫn tuyết dữ, tưởng chừng như muốn biến hai người thành đồng tuyết.

Hồi lâu, lâu lắm, Lệnh Hồ Xung mới nói:

- Tối nay tiểu sư muội không thể xuống núi một mình được. Sư phụ cùng sư nương có biết sư muội lên đây không? Nếu hai vị phái người lên đón sư muội xuống thì hay quá.

Nhạc Linh San đáp:

- Sáng nay đột nhiên gia gia tiếp được thư của Tả minh chủ phái Tung Sơn gửi đến nói là có việc cần thương nghị, nên gia gia cùng má má hạ sơn rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy còn ai biết tiểu sư muội lên núi không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Không ai biết cả. Nhị sư ca, Tam sư ca, Tứ sư ca là Lục Hầu Nhi bốn người đi theo gia gia cùng má má qua bên Tung Sơn, chẳng một ai hay tiểu sư muội lên đây với đại sư ca cả. Ồ phải rồi! Có thằng lỏi Lâm Bình Chi trông thấy tiểu sư muội lên núi. Nhưng tiểu sư muội đã cảnh cáo gã không được mòng môi hít lẻo. Nếu bép xép thì sáng mai tiểu sư muội sẽ đập vào xác.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bà sư tỷ oai quá xá!

Nhạc Linh San cười nói:

- Hửn thế chứ! Máy khi được người kêu mình bằng sư tỷ, mình chẳng làm oai, làm phước cũng uống. Tiểu sư muội có được như đại sư ca đâu, ai ai cũng kêu đại sư ca bằng đại sư ca thì cái đó thường quá rồi.

Hai người nổi lên một tràng cười khoái trá.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì đêm nay tiểu sư muội không thể về được rồi, đành ở lại trong động tránh mưa một đêm, sáng mai hãy xuống núi vậy.

Gã nắm tay Nhạc Linh San dắt vào thạch động.

Thạch động này nhỏ hẹp vừa đủ chỗ cho hai người dung thân, muốn quay trở cũng không còn đất. Hai người đành ngồi đối diện nói chuyện đường dài cho đến đêm khuya.

Nhạc Linh San giọng nói mỗi lúc một thêm lơ mơ rồi ngủ thiếp đi.

Lệnh Hồ Xung sợ nàng rét, cởi áo ngoài đắp lên người nàng.

Ánh tuyết lung mung ngoài cửa động chiếu vào, Lệnh Hồ Xung nhìn hơi rõ nét mặt Nhạc Linh San lòng lại nhủ lòng:

- Tiểu sư muội đã tình nồng nghĩa mặn với mình như vậy sau này mình có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng cam tâm.

Gã ngồi lặng lẽ trầm tư, nhớ lại từ thuở nhỏ không cha không mẹ, hoàn toàn trông cậy vào sư phụ, sư nương nuôi dưỡng cho khôn lớn. Hai vị lại thương yêu gã như con ruột. Gã là đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn, chẳng những nhập môn sớm

nhất mà võ công lại cao cường hơn bọn sư đệ rất nhiều. Sau này chắc chắn gã sẽ là người thừa hưởng địa vị của sư phụ lên cầm quyền phái Hoa Sơn.

Gã nghĩ vậy rồi lắm bầm:

- Tiểu sư muội tha thiết với mình mà ơn đức của sư phụ thật khôn bề báo đáp. Đáng ân hận là tính mình lãng mạn, thỉnh thoảng lại khiến sư phụ cùng sư nương phải tức giận và làm phụ lòng kỳ vọng của hai vị. Từ nay trở đi mình phải sửa đổi lỗi lầm. Nếu không thế thì chẳng những bạc bẽo với sư phụ, sư mẫu mà còn là vô hạnh với tiểu sư muội nữa.

Lệnh Hồ Xung nhìn mớ tóc mây của Nhạc Linh San phát phơ, ngơ ngẩn xuất thần. Bỗng nghe nàng khẽ cất tiếng gọi:

- Thằng lỏi họ Lâm kia! Mi không nghe lời ta. Lại đây! Ta phải đập vào xác mi mới xong.

Lệnh Hồ Xung sững sốt, nhưng thấy ngay mắt nàng vẫn nhắm, gã nghiêng người lắng tai nghe: hơi thở nàng vẫn đều đặn. Gã biết là nàng đang nói mê rồi không khỏi bật cười nghĩ bụng:

- Nàng được lên làm sư tỷ một chuyến ra vẻ oai vệ lắm. Chà! Máy bữa nay Lâm sư đệ bị nàng kêu tới kêu lui chắc cũng bức mình. Bây giờ nàng đang trong giấc mơ, vẫn không quên mắng gã.

Lệnh Hồ Xung ngồi hộ vệ bên mình nàng cho đến trời sáng không nhắm mắt chút nào.

Nhạc Linh San vì hôm trước trèo núi vất vả, ngủ cho đến giờ thìn mới thức giấc. Nàng vừa tỉnh dậy thấy Lệnh Hồ Xung đang mỉm cười nhìn mình, liền vươn vai ngáp dài rồi cười nói:

- Đại sư ca dậy sớm nhỉ.

Lệnh Hồ Xung không cho nàng biết là mình thức suốt đêm. Gã cười hỏi:

- Tiểu sư muội nằm mơ thấy gì? Có phải Lâm sư đệ bị sư muội đánh đòn không?

Nhạc Linh San ngheo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi cười hỏi lại:

- Đại sư ca nghe tiểu muội nói mơ phải không? Thằng lỏi Lâm Bình Chi bướng bỉnh lắm. Gã không nghe lời tiểu muội. Hà hà! Ban ngày tiểu muội mắng gã, ngủ đi cũng mắng gã nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa hỏi:

- Gã đắc tội với sư muội ở chỗ nào?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Tiểu muội nằm mơ thấy mình kêu gã đi theo ra ngoài thác nước luyện kiếm mà gã cứ tìm lời chối mãi không chịu đi theo. Tiểu muội liền gạt gã ra đến bờ thác nước rồi đẩy gã xuống.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trời ơi! Như thế không được! Làm vậy lỡ xảy án mạng thì sao?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là nằm mơ chứ có phải chuyện thật đâu? Can chi đại sư ca phải quan tâm? Đại sư ca sợ tiểu muội giết chết gã tiểu tử họ Lâm thật ư?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày nghĩ sao thì đêm mơ làm vậy. Ban ngày tiểu sư muội chắc là đã có ý định giết Lâm sư đệ, nghĩ quanh, nghĩ quẩn hoài nên ban đêm mới nằm mơ như vậy.

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Thằng lỏi đó thật vô dụng. Một bài kiếm pháp nhập môn gã luyện tới ba tháng rồi mà chẳng ăn thua gì. Gã dụng công ghê gớm quá, luyện đêm luyện ngày, khiến ai ngó thấy cũng phải tức mình. Tiểu muội mà muốn giết gã thì cần gì phải suy nghĩ, chỉ cần giờ kiếm lên hót một nhát là xong rồi.

Nàng vừa nói vừa giơ tay phải lên quét ngang một cái như người sử một chiêu Hoa Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chiêu "Bạch Vân xuất trực" đó mà đưa ra tất gã họ Lâm phải rơi đầu xuống đất.

Nhạc Linh San cười khanh khách nói:

- Nếu tiểu muội sử chiêu "Bạch Vân xuất trực" thì nhất định là gã mất đầu thật.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đã làm sư tỷ, vậy khi thấy kiếm pháp sư đệ kém cỏi thì chỉ điểm cho y mới phải, sao động một tý đã toan vung kiếm giết người? Rồi đây sư phụ còn thu đệ tử nữa và chúng đều là sư đệ của sư muội. Sư phụ có thu được trăm tên đệ tử để trong vòng mấy ngày sư muội giết đi 99 tên thì làm thế nào?

Nhạc Linh San vịn vào vách đá, cười ngặt nghẽo đáp:

- Đại sư ca nói đúng lắm. Tiểu muội chỉ giết 99 tên thế nào cũng phải để lại một. Nếu giết hết sạch thì còn ai kêu mình bằng sư tỷ nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu sư muội mà giết 99 tên sư đệ thì tên thứ 100 tất phải chuồn đi, còn đâu để cho sư muội làm chúc sư tỷ nữa?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Nếu không còn ai thì tiểu muội bắt ép đại sư ca kêu bằng sư tỷ vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh kêu sư muội bằng sư tỷ cũng không sao. Nhưng sư muội có giết tiểu huynh không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đại sư ca nghe lời thì tiểu muội không giết, bằng chẳng nghe lời cũng giết đi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thưa tiểu sư tỷ! Xin tiểu sư tỷ tha mạng cho.

Lệnh Hồ Xung thấy trời hết mưa tuyết, gã sợ bọn sư đệ, sư muội không thấy Nhạc Linh San đâu sẽ lần mò lên tìm kiếm rồi nói bóng nói gió khiến cho nàng phải khó chịu. Gã nói đùa một lúc rồi hối thúc nàng xuống núi.

Nhạc Linh San vẫn quyết luyện không nỡ rời tay, nàng nói:

- Tiểu muội muốn ở lại đây ngắm phong cảnh lúc nữa. Gia gia cùng má má đều đi vắng, một mình tiểu muội ở nhà buồn chết được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư muội cưng ời! Mấy bữa nay tiểu huynh lại nghĩ ra mấy chiêu "Xung Linh kiếm pháp" chờ khi tiểu huynh xuống núi sẽ cùng sư muội xuống thác nước rèn luyện.

Gã đồ dành như vậy Nhạc Linh San mới chịu xuống núi.

Hôm ấy vào lúc hoàng hôn, Cao Căn Minh đưa cơm lên nói là Nhạc Linh San bị cảm mạo phong hàn, người sốt li bì nằm trên giường bệnh. Y vẫn nhớ tới đại sư ca, căn dặn tiểu đệ lúc đem cơm cần nhất là phải đừng quên hồ rượu của đại ca.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, trong lòng lo lắng vô cùng. Gã biết Nhạc Linh San chiều hôm trước bị té đau lại vừa sợ hãi mà thành bệnh. gã giận mình chẳng thể bay xuống thăm nàng. Tuy gã đã nhịn đói suốt một ngày đêm, nhưng cầm lấy chén cơm mà tựa hồ nghẹn họng không nuốt xuống được.

Cao Căn Minh biết rõ mối tình ái tha thiết giữa đại sư ca và tiểu sư muội, nên Lệnh Hồ Xung vừa nghe nàng mắc bệnh đã nóng lòng sốt ruột, liền kiếm lời khuyên giải:

- Đại sư ca chẳng nên quá âu cho mệt. Hôm qua trời xuống tuyết dữ, chắc tiểu sư muội vì ham ngắm cảnh mà bị cảm hàn. Bọn ta đã là những người tu tập võ công thì chuyện nóng lạnh chút xíu phỏng có chi đáng ngại? Y chỉ uống một toa thuốc là khỏi liền.

Ngờ đâu chuyện này Nhạc Linh San bị bệnh đến đến mười mấy ngày.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trở về dùng nội lực khu phong trừ hàn cho, nàng mới được bớt dần. Hôm nàng lên núi được là đã trải qua hơn 20 ngày ngộ bệnh. Hai người cách mặt khá lâu nay được tái hội, nỗi hoan hỉ kể sao cho xiết.

Nhạc Linh San ngưng thần nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca cũng mắc bệnh hay sao mà gầy quá thế?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh có mắc bệnh gì đâu?... tiểu huynh...

Nhạc Linh San tỉnh ngộ ngay, bỗng khóc oà lên nói:

- Đại sư ca!... Đại sư ca vì thương nhớ tiểu muội mà ốm nhóc đến thế này ư? Đại sư ca ời! Tiểu muội hoàn toàn bình phục rồi.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay nàng khẽ nói:

- Mấy bữa nay tiểu huynh cả ngày lẫn đêm cứ ngó xuống con đường kia. Tạ ơn trời đất. Nay tiểu sư muội lại đến được.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lúc nào cũng thấy hình ảnh đại sư ca trước mắt.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Tiểu sư muội nhìn thấy ta ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Phải rồi tiểu muội bị bệnh hề nhắm mắt đi là thấy đại sư ca. Một hôm lên cơn sốt dữ, má má bảo tiểu muội nói mê nhiều quá mà toàn nói với đại sư ca. Đại sư ca ơi! Má má biết vụ tối hôm trước tiểu muội ở đây bạn bạn với đại sư ca rồi.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên, trong lòng hoảng hốt hỏi:

- Sư nương có nổi giận không?

Nhạc Linh San ngập ngừng đáp:

- Má má không giận đâu. Nhưng... nhưng...

Nàng nói tới đây đột nhiên hai má ửng hồng rồi không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nhưng làm sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Tiểu muội không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng bẽn lẽn thì trong lòng cũng ngẩn ngơ. Gã vội trấn tĩnh tâm thần nói:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội bệnh nặng mới khỏi, không lên núi vội. Tiểu sư muội bệnh tình thuyên giảm. Ngũ sư đệ và Lục sư đệ đưa cơm lên đều nói cho tiểu huynh biết tin tức.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy mà sao đại sư ca lại gầy đi đến thế?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu sư muội mà khỏi bệnh là tiểu huynh lại mập ngay.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Đại sư ca nói thật cho tiểu muội hay, mấy hôm ấy mỗi bữa đại sư ca ăn mấy chén cơm? Lục hâu nhi bảo đại sư ca chỉ uống rượu chứ không ăn cơm. Y đã khuyên giải mà đại sư ca vẫn không nghe. Đại sư ca ơi! Tại sao đại sư ca lại không giữ gìn thân thể?

Nàng nói tới đây hai mắt đỏ hoe.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lục hâu nhi nói dóc đó, tiểu sư muội đừng nghe. Gã có tính hay thổi phồng câu chuyện. Chẳng bao giờ tiểu huynh chỉ uống rượu mà không ăn cơm cả.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi vào. Nhạc Linh San rét run cầm cập. Hiện thời đang vào buổi trọng đông, trên đỉnh núi trọc bốn mặt trống trải, không có cây cối ngăn cản. Núi Hoa Sơn đã cực kỳ lạnh lẽo, trên đỉnh núi trọc này càng lạnh ghê người.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Tiểu sư muội! Trong người tiểu sư muội còn chưa hoàn toàn hồi phục, tiểu sư muội chớ để khí lạnh thấm vào người, mau mau xuống núi đi! Chờ hôm nào có mặt trời nắng to, tiểu sư muội hoàn toàn tráng kiện hãy lên thăm tiểu huynh.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội không thấy lạnh. Mấy bữa nay nếu chẳng gió gào thì cũng tuyết dữ, biết chờ đến bao giờ mới được ngày trời nắng.

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồn chồn hỏi:

- Nếu tiểu sư muội lại bệnh thì làm thế nào? Tiểu huynh... tiểu huynh...

Nhạc Linh San thấy hình dong gã tiểu tụy, bụng bảo dạ:

- Nếu mình mắc bệnh thực thì tất nhiên y cũng ốm mất. Y ở trên đỉnh núi chót vót này không ai phục thì, có khi nguy đến tính mạng.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Thôi được! Vậy tiểu muội xuống núi đây. Đại sư ca hãy nhớ giữ mình, ít uống rượu và mỗi bữa ăn ba chén cơm đầy nhé. Tiểu muội về nói cho gia gia hay là đại sư ca người không được mạnh, cần phải tắm bổ, chẳng thể ăn chay mãi được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiểu huynh không dám phạm giới ăn mặn. Hễ tiểu huynh thấy tiểu sư muội khỏi bệnh là chỉ trong ba bữa, tiểu huynh sẽ mập ngay. Hảo muội tử ơi xuống đi thôi.

Nhạc Linh San nghe Lệnh Hồ Xung kêu mình bằng hảo muội tử thì trong lòng sung sướng đầm đui nhìn gã, hai má ửng hồng khẽ hỏi:

- Đại sư ca kêu tiểu muội bằng gì?

Lệnh Hồ Xung thấy mình vô ý liền đáp:

- Đó là tiểu huynh buột miệng gọi thế. Tiểu sư muội miễn trách cho.

Nhạc Linh San nói:

- Làm sao mà trách? Tiểu muội muốn đại sư ca cứ thế mà gọi.

Lệnh Hồ Xung nóng cả mặt mày. Lòng gã rạo rục muốn dang hai tay ôm chầm lấy nàng vào lòng, nhưng lại nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội là một vị cô nương cao cả như bậc thiên thần, có lý đâu mình lại tiết mạn với nàng?

Gã vội ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác, rủ rủ nói:

- Lúc tiểu sư muội xuống núi nên đi thông thả từng bước một, hễ thấy mệt thì ngủ một lúc, chớ có chạy thẳng một lèo như lúc bình thời.

Nhạc Linh San dạ một tiếng rồi từ từ trở gót thất thủ đi ra sườn núi.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bước chân nàng xa dần, đột nhiên gã quay đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Linh San đã xuống sườn núi được chừng vài trượng. Nàng đang trần trố nhìn gã.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Lệnh Hồ Xung thúc giục:

- Tiểu sư muội cứ thùng thảng cất bước và nên xuống núi đi thôi.

Nhạc Linh San lại dạ một tiếng rồi quay mình xuống núi.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong người chan chứa nỗi hân hoan, trong đời gã chưa được ngày nào sung sướng như bữa nay. Gã ngồi trên tảng đá, không nhịn được bật tiếng cười. Đột nhiên gã lại huyết lên một hồi còi khoái trá. Tiếng còi vang dội trong sơn cốc tựa hồ như tiếng reo:

- Ta sung sướng quá! Ta sung sướng quá!

Hôm sau trời lại mưa tuyết. Quả nhiên Nhạc Linh San không lên núi nữa. Lệnh Hồ Xung được Lục Đại Hữu nói cho gã hay là nàng bình phục rất mau lẹ, mỗi ngày dường như trắng kiện hơn một bậc, trong lòng gã mừng rỡ khôn xiết.

Sau hơn hai chục ngày, Nhạc Linh San xách một thùng bánh nếp lên núi. Nàng chú ý nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc lâu rồi mỉm cười nói:

- Đại sư ca quả nhiên không gặt tiểu muội, bữa nay mập ra nhiều thiệt.

Lệnh Hồ Xung cũng thấy mặt nàng đã tươi thắm liền cười nói:

- Tiểu sư muội hoàn toàn bình phục rồi. Cứ thế là tiểu huynh hả dạ.

Nhạc Linh San nói:

- Đã lâu tiểu muội không lên thăm, đại sư ca có giận không?

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa lắc đầu.

Nhạc Linh San lại nói:

- Ngày nào tiểu muội cũng nằng nặc đòi đem cơm cho đại sư ca, nhưng má má nhất định không chịu. Người nói nào trời lạnh nào thấp khí nặng nề, làm như hễ lên núi là chết bỏ mạng ngay không bằng. Tiểu muội bảo đại sư ca cả ngày lẫn đêm ở trên đỉnh núi mà có bệnh tật gì đâu. Má má liền bảo: "Đại sư ca nội công cao cường, tiểu muội bì thế nào được?". Má má khen sau lưng đại sư ca có thích không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu cười nói:

- Tiểu huynh lúc nào cũng tưởng niệm sư phụ, sư nương chỉ mong sớm được thấy mặt hai vị một lần.

Nhạc Linh San nói:

- Hôm qua tiểu muội giúp má má làm bánh suốt ngày và trong lòng chỉ mong lấy được mấy chiếc đem lên cho đại sư ca ăn. Ngờ đâu bữa nay tiểu sư muội chưa mở miệng má má đã nói ngay: "Hải nhi cầm thùng bánh này đem lên cho Xung nhi ăn". Thật là một chuyện không ngờ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Sư nương đối với mình thật tốt quá.